

Halina Reijn trefzeker en hartverscheurend

★★★★☆

Gebeurtenis: Toneelgroep Amsterdam speelt 'La Voix Humaine' van Jean Cocteau. **Met:** Halina Reijn.

Regie: Ivo van Hove. **Gezien:** 26/10, Stadsschouwburg Groningen. **Pu-
blik:** uitverkocht.

Door Peter van Strien

Een groot raam. Daarachter een kaal vertrek. Een jonge vrouw – losse trainingsbroek, Mickey Mouse-truitje, haar in een staartje, telefoonhoorn tegen het oor – ijsbeert door de kamer, verdwijnt af en toe uit het zicht. We horen haar praten tegen een telefoniste, die tevergeefs probeert de juiste verbinding te maken. Een verbinding die van levensbelang lijkt te zijn.

Jean Cocteau schreef *La Voix Humaine* in 1929. Tijdens een anderhalf uur durend telefoongesprek probeert een vrouw wanhopig de verbroken relatie met haar ex te redden. De voorstelling was Ivo van Hoves bijdrage aan een theateraal drieluik, *Le Salon des Exilés*, voor het Antwerpse Monty theater. Aanvankelijk bedoeld voor de kleine zaal, deze zomer ook te zien in New York ter gelegenheid van 400 jaar Holland-Amerika en nu in de grote Nederlandse schouwburgzalen.

De ouderwetse bakelieten telefoonhoorn en het gestuntel met de verbinding geven iets van de sfeer van vroeger maar het drama zelf is van alle tijden, herkenbaar en hartver-

scheurend. Halina Reijn neemt je overtuigend mee in de ontredding van de vrouw die eerst, quasi-luchtig, praktische zaken aan de orde stelt. Zoals de liefdesbrieven die ze morgenochtend in een gele tas beneden zal zetten, zoals de hond die maar bij hem moet komen wonen omdat – en hier begint het al te schuren – die hond óók al niet meer van haar houdt.

Ze moet flink zijn, maar haar stem wordt steeds vaker door tranen verstikt. Dan legt ze de hoorn neer om eventjes, stiekem, zo geluidloos mogelijk te kunnen janken en dan weer dapper – "gek hè, schat, de verbinding was geloof ik even verbroken" – het gesprek te hervatten. Met haar radeloze liefde neemt Halina Reijn ons mee in de krochten van een gekwelde menselijke ziel. Waar in onvoorwaardelijke liefde en zelfvernietiging meedogenloos verbonden zijn.

Voor jou is het veel erger, zegt ze. "Het is immers allemaal mijn schuld." Ze wil niet claimen, ze wil al helemaal niet chanteren, maar doet in feite niets anders. Hij is alles. Hij is voor haar als het water voor de vis. Zonder hem kan ze niet ademen. Als de verbinding dan eindelijk verbroken is stapt de vrouw, beeldschoon, in haar mooie jurk, iets wankelend op haar stilettohakken, het raam uit, op de vensterbank. Er golft een briesje door de blauwe zijde en het losse haar. Ze is klaar voor de laatste stap.